

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. december 27.
(vasárnap)**

Czakó Zoltán

DICSŐSÉG VAGY SZÉGYEN

Köszöntés igéje: Máté 11,29

Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.

Énekek: 226; 265,1-3

Lekció: Efézus 4,1-3

Alapige: Efézus 4,1-3

Kérlek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrért: éljete méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívatatok, teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével.

Imádkozzunk!

Urunk, megvalljuk neked imádságban azt, hogy valóban nincs kihez járulnunk, és valóban, ha te nem adsz gyógyulást sebeinkből, akkor ott nem is lesz gyógyulás.

Hisszük és valljuk most is, hogy amikor te szólsz, akkor az gyógyír a sebeinkre, fájdalmainkra, bűneinkre. Azért könyörgünk most, hogy ezzel az erővel és hatalommal szólj most is, te legyél az, aki közel jössz hozzánk. Valóban te legyél az, aki buzgóságot adsz a szívünkbe, amellyel aztán rád tudunk figyelni.

Könyörgünk, hogy te formáld most mindannyiunkat itt a két ünnep között. Te legyél az, aki ebben a helyzetben is munkálkodsz mindannyiunk életében. Hálásak vagyunk azért, mert így is szólsz hozzánk, így is van szavad. Köszönjük ezt neked.

Így könyörgünk, hogy te légy most közel hozzánk és ezen az alkalmon keresztül is te szólj.

Ámen.

Igehirdetés

Azt hiszem, sokan olvasunk híreket, főleg talán az utóbbi időkben, és sokszor találkozunk olyan cikkekkkel, amelyek bizonyos szempontból elszomorítanak.

Bírókkal kapcsolatban olvastam nem is olyan régen, hogy ezek a magas beosztású emberek, olyan erkölcsi életet éltek, amelynek a következménye az lett, hogy el

kellett hagyniuk a bírói hivatalt. Itt nem feltétlenül csak szexuális dolgokra kell gondolni, hanem anyagi természetűekre, egyszerűen lefizethetőek voltak és egy ügyvel kapcsolatban például nem olyan döntés született, amely igazságos volt. Egy másik bírónak, például tartózkodnia kellett minden ítélethozataltól, mert etikai szabálysértések miatt indítottak ellene eljárást. De mi lett mindennek a következménye? Az, hogy az emberek joggal elkezdtek kételkedni a bírói hivatalban, annak igazságosságában. A méltó szó jelen esetben azt jelenti, hogy méltatlanná váltak a bírászkodásra, visszaéltek a hivatallal. A probléma ilyenkor az, hogy az emberek alapvetően sokszor nem az emberekben csalódnak, abban az adott személyben, hanem alapvetően az egész hivatalban, az egész rendszerben. És hiába választanak egy új bírót, akivel erkölcsi szempontból semmi probléma, de az emberek szívében akkor is ott marad a kétely: Legközelebb igazságos ítéletet fog hozni ez a hivatal?

A lelkeszi élet is lehet ilyen. Ha egy szolgálati vezetőnek az életét erkölcsileg kifogásolhatónak tartják, és bizonyítják, talán a palástot leveszik az illetőről, de alapvetően az emberek sokszor nem a lelkeszekben csalódnak, hanem az egész lelkeszi rendszerben. Ha egy krisztuskövető embernek az élete kifogásolható és sok tekintetben vádolható azzal, hogy világi vagy testi életet él, akkor általában az emberek nem abban az adott keresztyén személyben csalódnak, hanem az egész keresztyénségben. Pedig valójában a személyes keresztyén élet és maga a keresztyénség az két különböző dolog. A lelkeszi élet és a lelkeszi rendszer is két különböző dolog, de az emberek ezeket sokszor magukban összekötik és általánosítanak. Ha egy valaki elbukik, akkor az egész rendszer úgy, ahogy van, rossz. Ha a keresztyénségben látok egy embert, aki elbukott, akkor a keresztyénség rossz. Sokszor találkozom olyan emberekkel, akik egyetlen keresztyén életből kiindulva tesznek megállapításokat az egész keresztyénséggel kapcsolatban. Azt pedig sokszor nehéz megértetni valakivel, hogy két krisztuskövető ember között nagy különbségek vannak. Alapvetően is két ember között sok különbség van, de a krisztuskövetésünkben is különbségek vannak, és sajnálatos módon az megtörténhet, hogy az egyik keresztyén ember méltatlanná vált Krisztusához.

Éppen ezért fogalmazza meg itt Pál apostol ezt a részt egyfajta figyelmeztetésként: éljete méltóan. És ezzel még mindig csak a felszínt kapargatjuk, mert a 'méltó' szót a görög a „vezet” igéből képzik. Talán ez a magyar szóhasználatunkban nem annyira egyértelmű, annál inkább a görögben, mert a szóban egész egyszerűen az van benne, hogy ami vezet, irányít, ahhoz méltó az életem. Egész egyszerűen ahhoz igazítom a mindennapjaimat, aki irányít engem. Ha valakit a világ, a pénz vagy a hatalomvágy vezet, akkor nyilván ahhoz fogja igazítani a dolgait. Pénzügyileg, mondjuk lehet nagyon sikeres valaki, talán sokan kérnek tőle tanácsot, hogy mibe érdemes befektetni. Pénzügyileg sikeres is lehet aztán mindenki, akinek tanácsot ad, de föl kell ilyenkor tenni azt a kérdést, hogy ebben a helyzetben nem méltatlanná vált-e ez az illető Krisztusához? Persze nem azt akarom mondani, hogy mindenki, aki pénzügyileg sikeres egyenesen arányosan méltatlan Krisztusához. A kérdés inkább az, hogy ebben a kérdésben kinek vagy minek engedelmességek? Tehát ki vezet vagy irányítja az életemet? Mert bizony mindig ahhoz leszek méltó.

Egyébként ez a gondolat az 1. versben nagyon jól megjelenik az apostol életében. Mit olvasunk ott ugyanis? „*Én, aki fogoly vagyok az Úrért*”. Tehát az apostol méltatlanná vált a világ számára, hisz most éppen börtönbe zárták. Miért? Mert ő Krisztust követi. És Krisztus az, aki bizonyos kérdésekben dönt az apostol életében. Ő Krisztust követi, őhöz vált méltóvá, de emiatt a világ számára meg méltatlanná lett.

Ha te, testvérem, méltóan élsz a krisztuskövetésedben, akkor valószínűleg minden más dolog számára méltatlanná válsz. Ha viszont minden más dolog fontosabb az életedben, és ezek határozzák meg a döntéseidet, akkor valószínűleg a krisztuskövetésre méltatlannak bizonyultál. Tegyük fel hát bátran magunkban a következő kérdéseket: ki vagy mi irányítja az életemet? Ki az, aki vezet bizonyos kérdésekben? Mi alapján döntöm el, hogy egy-egy helyzetben jobbra vagy balra menjek?

Egy író nem sokkal halála előtt az alábbi sorokat fogalmazta meg: „Mindenki imád valamit. Az egyetlen választásunk annak eldöntése, hogy mit akarunk imádni. És a meggyőző érv amellet, hogy imádatunk tárgyául valami jó lelki jellegű dolgot válasszunk az, hogy gyakorlatilag minden más, amit imádunk, elevenen fölfal minket. Ha a pénzt vagy a vagyont imádjuk, ha ezek azok, amelyektől az életünk valódi értelmét reméljük, akkor soha nem lesz belőlük elég. Soha nem fogjuk azt érezni, hogy elég. Ha a testünket és a szépséget, a nemi vonzerőt imádjuk, akkor mindig csúnyának fogjuk érezni magunkat. És amikor az idő és kor jelei mutatkoznak, millió halált halunk még mielőtt végül minket gyászolnának. Ha a hatalmat imádjuk? Végül gyengének fogjuk érezni magunkat és tele leszünk félelemmel. Egyre több hatalomra lesz szükségünk a másik fölött, hogy ne érezzük a saját félelmünket. Ha az értelmünket imádjuk és szeretnénk, ha okosnak tartanának? Végül ostobának fogjuk érezni magunkat. Egy leleplezéstől rettegő szélhámosnak. Azért alattomosak az imádatnak ezen formái, mert nem is tudatosulnak. Alapértelmezett beállításunk ez.” Nagyon érdekes ez az utolsó két mondata. Sokszor nem is tudatosul bennünk, hogy mit imádjuk és ki vezeti az életünket, mi felé haladunk, mi alapján hozunk döntéseket.

Emlékszem egy testvérrre, akiről hiszem, hogy hitre jutott és Krisztusban elrejtett az élete, de sokszor, ha az életére nézek, akkor azt kell látnom, hogy a gyakorlatban a lelki gazdagságtól hihetetlenül távol van. A munkájában egy igen elismert ember lett, a tévében többször is szerepelt, ahol a szakmájáról kérdezték. Világi szempontból nézve nagyon jó és sikeres lett az élete. Szerintem sokan vágynak a munkájukkal kapcsolatban egy ilyen elismerésre. De a kérdés ilyenkor mindig az, hogy mi a helyzet Jézus Krisztussal az életemben? Ha a világ számára elismert lettem, a Krisztus követésére mennyire maradtam méltó? És mennyire látszik az az életemen, hogy én most is Krisztust követem a mindennapjaimban?

A Krisztushoz méltó élethez pedig hozzátartozik az, hogy *„igyekszünk megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével.”* A 2. versben pedig arról olvasunk, hogy ezt az egységet *hogyan* lehet fenntartani: *„teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel...”*

Mit jelent a Lélek egysége?

Milyen egységről van itt szó és mit kell ez alatt érteni? Olyan dolgot nyilván, ami bizonyos szempontból a miénk, de bizonyos szempontból még nem és erre törekedni is kell. Csak az Efézusi levelet nézzük meg és azt, hogy az egység ebben a levélben mit is: *„Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor „távol” voltatok, „közel” kerültetek a Krisztus vére által. Mert ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget egyggyé tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelenné tette, hogy békességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremtsen önmagában. Megbékéltette mindkettőt egy testben az Istennel, miután a kereszt által megölte az ellenségeskedést önma-*

gában.” (2,13-16). Itt egy olyan egységről van szó, amit Krisztus a vére által szerzett. Viszont ezt az egységet valamilyen módon ki kell fejezni. Hol lehet ezt megtenni? Nagyon egyszerűen a gyülekezetben, helyi szinten a Pasaréti Református Egyházköz-ségben. Amikor valaki megéri, felfogja Krisztus kegyelmét, megváltatik, újjászületik, eljön a pasaréti gyülekezetbe, ahol mindenféle emberek vannak: lányok, fiúk, idősek, fiatalok, vannak színesek, nem színesek, vágott szeműek – fogalmazhatunk úgy, ahogy akarunk –, de Krisztusban egyek vagyunk. Ezt az egységet valósítottam meg Krisztus, amikor meghalt a kereszten.

Egy másik fajta egységről is olvashatunk, ahol azt látjuk, hogy Isten ad némelyeket prófétáknak, evangélistáknak és a következő versekben megmagyarázza, hogy miért adja Isten ezeket a tanítókat: *„hogya felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőtt korra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak...”* (4,13-14). Mi a célja Istennek azzal, hogy pásztorokat küld a gyülekezetbe? Az, hogy a tagokat felkészítse a szolgálatra, a Krisztus-test építésére és arra, hogy az ismeretben egységesek legyenek, hogy Krisztust megismerjék egyre jobban. És amikor összegyűlünk, akár egy istentisztelet alkalmával, akár egy más alkalommal, mondjuk egy kiscsoportban és ott tanítás hangzik el, akkor ez történik: közösen növekszünk az ismeretben. Aminek mi lesz aztán a következménye? Nagykorúak leszünk és nem történik az az életünkben, hogy a különféle tanításoktól majd ide-oda hánykódunk. Így folytatja a következő versekben: *„hogya többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától”*. Mert ha valakit folyamatosan Krisztus kegyelmére tanítanak és ő ebben sziklaszilárdan bíz, ebbe veti bizalmát, akkor mondhat bárki bármit: – Bocsánat, én Krisztusban hiszek és az ő kegyelmében, az nem érdekel, hogy te mit mondasz, nem fogok ide-oda hánykolódni. Ez a tanításnak az egyik célja és ebben kell, hogy erősödjünk.

Persze azt is érdemes megjegyezni, hogy az ismeret és a bizalom kéz a kézben járnak. Minél inkább megismerem valakit, annál inkább bízom benne. Például a feleségemmel minél több időt töltök, minél jobban megismerem őt, annál inkább a felé táplált bizalmam is növekszik. Az Istennel kapcsolatban is ugyanígy működik: minél inkább megismerjük az ő kegyelmét Jézus Krisztusban, annál inkább növekszik a belé vetett bizalmunk is. Ismeret, bizalom kéz a kézben járnak.

Nem is olyan régen olvastam egy pásztor kisfiúról, akit nagyon hajtott a kíváncsiság és a környéken dolgozó botanikusok lába alatt sertepertélt. Ezek a botanikusok a távcsövükkel a szemben található hegyoldalban megpillantottak egy addig ismeretlen növényfajt, viszont a probléma az volt, hogy nehezen megközelíthető helyen nőtt. A kíváncsi kisfiúra vetődött minden tekintet, akitől a következőt kérdezték: – Ha átmegyünk a túloldalra, mit szólna ahhoz, hogyha leeresztünk téged egy kötélre és felhozod nekünk azt a növényt? A kisfiú végigmérte ezeket a botanikusokat, és következőket mondta: – Várjatok, egy perc múlva visszajövök. Egy idős öreg bácsival tért vissza: – Lemegyek, ha ő fogja a kötél végét, ő az édesapám benne bízok, titeket nem ismerlek.

Ismeret és bizalom kéz a kézben járnak. Minél jobban megismerjük Jézus Krisztust, az ő kegyelmét, annál jobban bízni is fogunk benne. Tegyük fel ezeket a kérdéseket magunkban egy nehéz helyzetben: Mennyire bízom Istenben? Mennyire landol el a bizalmam ezekben a helyzetekben? Mert ha elkezdek nem bízni benne, akkor

a következőket kérdéseket is fel kell tenni: mennyire ismerem őt? Mennyire vagyok tudatában annak, hogy ő kicsoda? Mennyire ismerem úgy Istent, ahogyan kijelentette önmagát? Mert ha a benne való ismeretben növekszem, akkor annak hatása lesz az életemre nézve is. Belekerülök egy nehéz helyzetbe és a következőket mondom: – Uram, én meg vagyok győződve arról, hogy te az vagy, akinek kijelentetted magadat és én benned bízom és téged szeretlek.

Viszont pár mondat elejéig érdemes kitérni arra is, hogy mindezt ki végzi az ember szívében? Így fogalmaz: „*a lélek egységét.*” Valójában a Szentlélek az, aki a szívünket megszabadítja az előítéletektől, attól, hogy furán nézzünk a másokra és azt a csodálatos dolgot végzi még el az életünkben, hogy akire addig előítélettel tekintettünk, arról most gondoskodni akarunk; a Szentlélek az, amely tanít is bennünket, meggyőz bizonyos dolgokkal kapcsolatban (lásd: 2Tim 2,7); és a Szentlélek az, amely adja mindannyiunk szívébe az Isten felé való bizalmat, amely által Istent Atyánknak nevezhetjük (lásd: Mt 6,9; Lk 11,2).

Hogyan lehet ezt fenntartani?

Az első így hangzik: alázatossággal. A szó eredetileg egy szóösszetétel, amely a következőt jelenti: alacsonyságban való gondolkozás. A keresztyén ember alapvető jelleme fogalmazódik itt meg, ugyanis amikor találkozom a Megváltóval és az ő kegyelmével, akkor rájövök arra, hogy ő milyen hatalmas és én milyen távol vagyok tőle, milyen kicsi vagyok hozzá képest. Teljesen erőtlennek tartom magamat, Istent pedig hatalmasnak. De ez egyfajta istenismeretből táplálkozik. De ebből az is következik, hogy ez a felfogás nemcsak az Istennel való kapcsolatomban mutatkozik meg, hanem az emberekhez való viszonyulásomban is. Nem fogom magamat nagyobb-nak tekinteni a másiknál. Miért? Mert ami most vagyok, az Isten kegyelmének köszönhető. Tisztában vagyok az alacsony helyzetemmel, de tisztában vagyok Isten nagyságával is, és azzal, hogy milyen hatalmas az Ő kegyelme. Ezt jelenti az alázatosság és erre törekszik az ember. Ez egy alapvető jelleme a keresztyéneknek. És pontosan ezért fog a keresztyén ember dicsőítésben kitörni és magasztalni az Urát, mert látja ezt a hatalmas különbséget. Tisztában van a közte és Isten közötti nagy távolsággal, de tisztában van Isten kegyelmével is. Milyen csodálatos ez, nem? Az emberi szív ebben a helyzetben csak egyféleképpen tud kitörni: köszönöm, Uram. És pontosan ezért fog a keresztyén ember mindenfajta önnön imádattól távol maradni, mert minden öröme ebben a Krisztusban van, aki kegyelmezett neki. Valójában Krisztusban vagyok valaki.

Hogyan lehet fenntartani még az egységet? A második így hangzik: szelídséggel – ez is egy érdekes szó! Valaki így próbálta meghatározni a szót: mentes mindenféle szélsőségtől. Ez egy kicsit talán nehéz megfogalmazás, de azt jelenti, hogy bármilyen helyzetbe kerülök is, a szélsőségektől mentes vagyok, tehát nem leszek haragos, nem indulatos, nem fogok földhöz dobni semmit. Talán ez karácsonykor nem egy olyan tulajdonság, amivel mindannyian rendelkezünk. Ilyenkor igyekszünk minden-hová eljutni, mindenkivel találkozni, ezt kell csinálni, azt kell csinálni, be kell vásárolni, meg kell főzni, gyerekekre kell vigyázni, ide vinni őket, oda vinni őket. Azután persze jön egy kis apróság, ami ebbe az egészbe beleszól, és olyankor bizony nem a szelídség jellemző ránk, hanem sokszor kiborulunk, kiakadunk dolgokon, ezt már megint miért nekem kell csinálnom. A szelídség ezt jelenti, hogy minden szélsőségtől mentes, haragtól, indulattól.

Az alázat és a szelídség nagyon fontos az Istennel való kapcsolatunkban. Mert valójában ha nincs bennem alázat és szelídség, akkor Isten nem fog tudni megszólítani, a bizalmam Istenben nem fog növekedni. Miért? Mert ezekkel a tulajdonságokkal igazából az ember azzal van tisztában, hogy Isten szavára van szüksége. Ő az, aki bele tud szólni az életembe, ő az, aki erőt tud adni és nem én vagyok az, aki megoldom a dolgokat, a helyzeteket, hanem egyedül Isten. És ehhez óriási alázatra van szükség.

Hudson Taylorról, aki a Kínai Belföldi Missziót alapította a gyermekei a következőket írták: „Változatos életvitele miatt Mr. Taylornak nem volt egyszerű időt szakítani az imádkozásra és a Biblia tanulmányozására, de tudta, hogy az elengedhetetlen. A szerzők jól emlékeznek arra, hogy amikor hónapról hónapra az ő társaságában utaztak Észak-Kínában szekéren és kordén a legszegényebb fogadóknak szállva meg. Sokszor csupán egyetlen nagy helyiség volt a kulik és az utazók számára. Itt különítették el egy sarkot apjuk, egyet pedig saját maguk számára mindenféle függönyök segítségével. És aztán, amikor az álom némi csendet teremtett, hallották a gyufa sercenését és meglátták a pislogó gyertyafényt, amely arról árulkodott, hogy Mr. Taylor akármilyen fáradt volt is, a mindig kezénél lévő kis két kötetes Bibliáját bújja. Általában a hajnali 2 és 4 közötti időt szánta imádkozásra. Ilyenkor lehetett a leginkább biztos abban, hogy zavartalanul keresheti Istent.”

Érdekes, amit a gyermekei fogalmaznak meg vele kapcsolatban. Egy Istentől áldott ember volt egyébként, óriási szolgálatot végzett Kínában és mégis ő is nagyon jól tudta, hogy neki Istenhez kell fordulnia, őrá van szüksége és kell időt szánni arra, hogy Isten mit akar mondani az ő életére nézve. Ehhez pedig alázat, szelídség és bizony nagy türelem kell.

Gondoljanak bele a testvérek, amikor előveszik a Szentírást, talán már hetek óta olvasgatják és még mindig nem szólalt meg belőle Isten. Hogyan gondolkozik ilyenkor az ember? Becsukja a Bibliáját. Miért? Mert alapvetően úgy gondolkozunk, hogy amennyi időt ráfordítok valamire, annak legyen ugyanannyi hozama is. Ha sok időt fordítok az imádságra meg az igeolvasásra, akkor annak legyen valamilyen eredménye. Ha nincs, akkor becsukom a Bibliát, mert nem látom értelmét. Viszont ez a keresztyén életben mérhetetlenül fontos. Ahhoz, hogy tudjunk növekedni az ismeretben, az Istenben való bizalomban, ahhoz óriási szükség van a türelemre és a kitartásra. Nagy-nagy szükség van erre. Valaki a következőképpen fogalmazott: az alázatosság a türelem előfeltétele. Akiben nincs alázat, abban türelem sem lesz.

Pár héttel ezelőtt a feleségemnek mentem ajándékot vásárolni. Be is jutottam egy üzletbe, ahol éppen egy hangos kiabálásra lettem figyelmes. Egy vevő teljesen ki volt akadva egy szegény eladóra, aki egy fiatal kislány volt, talán diákmunkás, nem tudom pontosan. De szegény kislányt elhordta mindennek, mert ő a cégnek a weboldalán talált egy kamerát, amit szeretett volna megvenni és a weboldal szerint még volt belőle az üzletben. Így hát ő fogta magát és elment, hogy megvegye, de a kamera már egyáltalán nem volt kapható. Ezen volt teljesen kiakadva ez az vevő, de annyira felhúzta magát azon, hogy most ő feleslegesen eljött az üzletbe, hogy szegény kislányra öntötte minden haragját. Természetesen szegény semmit nem mert mondani és látszott rajta, hogy mindjárt elsírja magát. Úgy kellett odamenni és figyelmeztetni az illetőt, hogy állítsa le magát. Végül aztán a biztonsági őr tessékelte ki. Nagyon szomorú volt látni az egész eseményt, amely számomra azt mutatta meg mennyire híjjával vagyunk a türelemnek. Ami valójában az alázat hiányából fakad. Ez az illető semmibe nézett egy tizenéves lányt és elvárta tőle, hogy azonnal menjen el valahová

és szerezzon neki egy olyan kamerát. Az egyáltalán nem érdekelte, hogy az üzletben már nem kapható. Sajnálatosan ez a mentalitás az élet minden területén jelentkezik: a házasságban férj-feleség között, a munkahelyen a kollégák között, iskolában a diákok között, stb.

Miért vagyunk ennyire türelmetlenek a mai világban? Mert hiányzik az alázat. Ez sokszor összetartozik. Ha alázatos vagyok, egyre inkább türelmesebb is. Ezek is kéz a kézben járnak. Mert valójában azt érti meg ilyenkor az ember, hogy nem vagyok jobb a másiknál!

Hogyan lehet fenntartani az egységet? Következő kifejezés így hangzik: „viseljétek el egymást szeretettel”. Ez az utolsó gondolat. Úgy hiszem, hogy a tökéletes emberek nem kell elviselni a gyülekezetben és nem kell megbocsátani nekik. Pál viszont tisztában volt azzal, hogy a gyülekezetekben milyen emberek vannak, és bizony ott sokszor megtalálhatóak a kritikusok, a lelkileg nehezen elhordozhatóak, a megbízhatatlanok, és bizony a lelkészek is, akik szintúgy nem tökéletesek. Itt nem azt mondja az apostol, hogy ti tökéletesek, éljétek egységben, hanem azt, hogy a tökéletlen emberek a pasaréti gyülekezetben hogyan tartsák fenn az egységet: szeretetben. Így lehetünk méltóak Krisztus Urunkhoz.

Steven Cole lelkipásztortól olvastam egy történetet, aki a prédikációi végén sokszor egy nagyon jó történettel illusztrálja az elmondottakat. Sokszor elég csak a végét elolvasni és az ember tudja, hogy miről volt szó az egész prédikációjában. Egy egyetemista fiúnak a történetét írja le, aki bennem olyan képet illusztrál, mint egy filozófiai hallgató, aki teljesen ápolatlanul, rongyos ruhákban járkal. Ez az illető még azzal is tetézte a dolgokat, hogy cipőt sem hordott. Ha esett, ha fújt, akkor is mezítláb járt. Viszont hitre jutott és megtért viszont a kinézete semmit sem változott. Egyik alkalommal gondolta bemegy az egyetem melletti templomba imádkozni vasárnap délelőtt. Azonban olyan sokan voltak a templomban, hogy ahogyan haladt előre a szószék felé, nem talált ülőhelyet magának sehol. Végül már legelőre sétált és a szőnyegen foglalt helyet. Természetesen mindenki meglepett ez a jelenet és persze sokan ki voltak akadva a külsője miatt, hiszen ezen a napon szépen kell felöltözni. Egy idős presbiter ment utána, és már sokan elgondolták magukban, hogy mi fog lejátszódni, persze senki sem fog semmit az idős presbiter szemére vetni, ha ezt a fiút kitesékeli. Az idős bácsi megállt felette és egy pár másodperces csendet követően ő is leült mellé imádkozni.

Ez az idős presbiter testvér azt gyakorolta, amiről Pál beszélt: Isten hívására méltó módon élt, alázatosságot, szelídséget, türelmet tanúsított szeretetben.

Egy utolsó gondolat maradt még hátra. Azzal egyetértünk, hogy a nevünk, amit viselünk, amit kaptunk a szüleinktől a születésünk pillanatában valójában megkülönböztet másoktól. Ez felelősséggel is jár. Én mivel a Czakó családba születtem nyilván ezt a nevet kaptam, amikor világra jöttem. A Czakó család tagjaként jó volna ezt a nevet nem megcsúfolni és nem szégyent hozni rá. A hívó embereket, akiket Jézus Krisztus mentett meg, azoknak is van egy nevük: keresztyéneknek hívják őket. És az Újszövetségben az antiókhiai testvéreknek adták először ezt a nevet. Két dolog hátráltatta meg ezeket a keresztyéneket: Jézus Krisztusról beszéltek, az evangéliumról bárhová mentek, és lelkesen tanulmányozták a Szentírást. A keresztyén név szó szerint krisztusit jelent. Arra az emberre használták, aki minden tekintetben Krisztus Urára hagyatkozott, Krisztushoz ragaszkodott. Ma sok ember hívja magát keresztyénnek. De valóban annak kellene őket nevezni? Ha keresztyénnek hívod magad,

DICSŐSÉG VAGY SZÉGYEN

testvérem, akkor az életed valóban rámutat arra, hogy kicsoda Jézus Krisztus? Éhes vagy Isten szavára és vágyakozol arra, hogy egyre jobban megismerd azt, aki az életét adta érted? Az életed, a tetteid, a gondolataid dicsőséget vagy szégyent hoznak a keresztyén névre.

Gondolkozzunk ezen testvéreim és ha kell, akár imádságban valljuk is ezeket meg.

Imádkozzunk!

Urunk, hálások vagyunk neked a te szavadért, és hálások vagyunk azért, hogy ebben a néhány versben is közel akarsz hozzánk jönni.

Annyi kérdést fogalmaztál meg most is az életünkkel, a krisztuskövetésünkkel kapcsolatban. Azért könyörgünk, hogy ezekre őszintén tudjunk válaszolni. Valóban tegyük fel azt a kérdést, hogy méltóak vagyunk-e a Krisztus névhez? Nevezhetjük-e magunkat keresztyéneknek? Valóban jellemző-e ránk az alázatosság, a szelídség, a türelem, a szeretet?

Bizony, ha csak erre a néhány szóra gondolunk, sokszor úgy elszomorodunk. De öröm is van bennünk, mert tudjuk, hogy ebben is csak tőled függünk. Te vagy az, aki ezeket kimunkálod a szívünkben, te vagy az, aki munkálkodsz.

Könyörgünk, azért, hogyha bármi is elvégződik az életünkben, ne magunknak tulajdonítsuk, hanem neked és a te neved tartassék magasra. Hogyha valóban bizonyos helyzetekben benned tudunk bízni, ha az emberekkel kapcsolatban alázatosak, türelmesek vagy szelídek vagyunk vagy szeretjük őket, akkor is azt lássuk meg, hogy ebben is te munkálkodtál. Könyörgünk, hogy így munkálkodj a pasaréti gyülekezetben.

Könyörgünk az alkalomtartókért, hogy az evangélium hangozzon mindenhol, csoportokban, körökben, akár személyes beszélgetésekben. Azért könyörgünk, hogy ez legyen a mi életünknek a tartóoszlopa.

És bocsáss meg azért is, hogyha ide-oda hánykódunk, mindenféle tanítástól, könyörgünk, hogy ezektől is óvj bennünket. Valóban tudjuk megvizsgálni a dolgokat, ami jó, azt tartjuk meg, ami pedig rossz, azt vessük el.

Könyörgünk munkálkodj a gyászolóknak az életében is. Te legyél az, aki a bánatukat örömmre fordítod. Te legyél az, aki a szívüket megvidámítod ebben a mostani helyzetben.

Könyörgünk azért, hogy amikor innen elmegyünk, akkor otthon is munkálkodj, személyes csendességünkben te szólalj meg. És adj vágyat is arra, hogy elővegyük a Szentírást, imádkozzunk, még akkor is, ha talán fáradtak vagyunk. Legyen bennünk az a vágy és az az öröm, hogy jó veled kapcsolatban lennünk.

Így könyörgünk vezess bennünket és te legyél az, aki meghatározod életünk minden döntését.

Ámen.

265,1 ének

1. Hagyjad az Úr Istenre Te minden utadat,
Ha bánt szíved keserve, Ő néked nyugtot ad.
Ki az eget hordozza, Oszlat felhőt, szelet,
Napját rád is felhossa, Atyád ő, áld, szeret.